

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: **ION N. CESADESCU**REDACTOR-PROPRIETAR: **I. S. CODREANU****ABONAMENTUL**

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei
 6 luni 20 .
 3 luni 10 .
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
 București, **CALEA RAHOVEI 6**
 Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Studiu asupra privilegiilor, (urmare) de d-l *D. Alexandrescu*.
JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de Casație, secția I: *Tănase Drăghiceanu cu Alecu Gheorghiu*;
 Tribunalul Comercial Ilfov: *Ch. D. Rosenfeld cu Adela Feldman*;
 Tribunalul Covurlii, s. II: *Eduard Peter Kirschen și H. L. Kirschen dați judecâți pentru înșelăciune*;
 Tribunalul Tulcea: *Conon N. Graceff cu Ivan I. H. Singirtiu*.
 Adopțiunea copilului natural de d-l *C. D. Zaharia*.

Studiu asupra privilegiilor *)**Privilegii speciale mobiliare****Privilegiile întemeiate pe ideea de gaj.**

Privilegiul locatorului (art. 1730, 1. 783 § 2 C. com.; art. 610, 611 Pr. civ.; art. 18 L. proprietarilor, etc.).

Sub această rubrică ne vom ocupa despre origina privilegiului locatorului; despre persoanele cari au acest privilegiu; despre creanțele garantate prin privilegiul locatorului; despre dreptul de reînchiriere sau rearendare al creditorilor locatorului sau arendașului; despre lucrurile asupra cărora se exercită privilegiul locatorului și, în fine, despre dreptul de revendicare conferit locatorului.

1. Origina privilegiului locatorului.

Privilegiul locatorului de imobile își are origina sa în dreptul român. În adevăr, după edictul pretorului, locatorul de case avea, pentru garantarea creanței sale, o ipotecă tacită asupra mobilelor aduse în casă de locatar, ipotecă care nu există asupra mobilelor sau instrumentelor de exploatare aduse de către arendaș pe moșia arendată ¹⁾.

*) Vezi *Curierul Judiciar*, No. 32, 39, 43, 43, 45 și 47.

¹⁾ «*Eo jure utitur, ut que in prædia urbana inducta, illata sunt, pignori esse credantur, quasi id tacite convenarit. In prædiis rusticis, contra observari*». (L. 4, Pr. Dig., *In quibus causis pignus vel hypotheca tacite constituitur*, 20, 2).

În privința fondurilor rurale, proprietarul locator avea numai un drept de gaj tacit asupra fructelor culese ale fondului arendat ²⁾, și în lipsa unei convenții contrare, el era presupus că s'a mulțumit cu această siguranță.

Ipoteca tacită din dreptul roman a trecut și în vechiul drept francez, în provinciile de drept scris, transformându-se cu timpul într'un privilegiu. În provinciile cutumiere, cele mai multe cutume au întins acest privilegiu la mobilele și instrumentele de cultură ale arendașului ³⁾.

Codul Calimach are în această privință, următoarele dispoziții:

Art. 1478 (corespunzător cu art. 1101 din codul austriac). «Spre siguranța banilor chiriei, are închirietorul casei dritul amanetului asupra poștii și altor lucruri mișcătoare, care sunt a însuș chiriei ori subchiriei, ori s'au încredințat lor de către un al treilea cineva, și care se găsește în casă la vremea dărei jălobei, până ce se va dovedi că lucrurile sunt drepte a acestui al treilea».

Art. 1479 (corespunzător tot cu art. 1101 C. austriac, partea finală): «Dătorului moșiei în posesie se cuvine dritul amanetului asupra vitelor posesorului ce se află pe moșie, și asupra rodurilor și asupra înărmărei moșiei» ⁴⁾.

2. Persoanele cari se bucură de privilegiul locatorului.

Privilegiul locatorului, care este independent de stipulațiile părților și de modul de plată al căștiurilor, aparține oricărui locator de imobile în genere, fie el român sau străin ⁵⁾, fie imobilele urbane sau

²⁾ «*In prædiis rusticis fructus qui ibi nascuntur, tacite intelliguntur pignori esse domino fundi locati, etiam si nominatim id non convenerit*». (L. 7, Pr., Dig., loco cit.).

³⁾ Cpr. Pothier, *Tr. de la procédure civile*, X, 482, p. 227 (ed. Bugnet); Valette, *Privil. et hypothèques*, 51, p. 56, etc.

⁴⁾ Mai vezi art. 1997 lit. j C. Calimach, asupra căruia Cpr. Cas. rom. Bult. S-a 1, 1870, p. 254 urm. Cpr. art. 579, 585 C. civil german, etc.

⁵⁾ Privilegiile nu atarnă, în adevăr, de calitatea persoanelor cari le invoacă, ci sunt stabilite într'un interes general de credit public. Vezi tom. IX al Coment. noastre, p. 329, text și nota 4.

rurale, fie că pe aceste imobile se găsesc sau nu se găsesc clădiri⁹⁾.

Este adevărat că art. 1730, 1° vorbește de *proprietary*, însă acest cuvânt este sinonim cu *locator*. Astfel, locatorul, fie el proprietar, posesor, uzufructuar, etc. sau chiar locator principal, se folosește de acest privilegiu. În adevăr, art. 16 din legea proprietarilor dispune că drepturile pe care le are proprietarul față de locatarul principal, le are și orice locator față de sublocatarul sau cesionarul care vin în urmă. Apoi, art. 610 Pr. civilă conferă locatarilor sau arendașilor principali dreptul de a sechestra mobilele sublocatarilor. Ori, acest sechestrul nu are alt scop decât acela de a asigura privilegiul conferit de art. 1730, 1°.

Așa dar, privilegiul statornic de art. 1730, 1° aparține *oricărui locator de imobile urbane sau arendător de imobile rurale*⁸⁾.

El nu aparține însă aceluia care ar fi concedat abitația gratuită a unui imobil, sau cu titlu de comoditate⁹⁾.

Se decide de asemenea, cu drept cuvânt, că proprietarul care a vândut imobilul închiriat sau arendat, nu se mai bucură de privilegiul locatorului, nici chiar pentru caștiurile ce-i erau datorite înainte de înstrăinare, fiindcă acest privilegiu întemeindu-se pe ideea de gaj, gajul în specie nu mai există pentru dânsul din momentul pierderii posesiunii imobilului, de oarece noul proprietar, nu acel vechiu, este presupus a avea posesiunea mobilelor cari garnisesc imobilul¹⁰⁾.

⁹⁾ Cpr. Pand. fr., v^o *Privil. et hypothèques*, 1027. Astfel, Curtea din Aix a acordat un privilegiu locatorului unui teren gol asupra tribunelor stabilite de locatar, spre a primi pentru un preț determinat, persoanele doroitoare de a asista la o serbare publică. Sirey, 65, 2. 33; D. P. 66, 2. 9. Cpr. C. Caen, Sirey, 94, 2. 312. Vezi Baudry et Loynes, *Privil. et hypothèques*, I, 356; Guillaouard, *Idem*, I, 264; Laurent, XXIX, 381; T. Huc, XIII, 48; Planiol, II, 2469. — *Contra*: Aubry et Rau, III, § 261, p. 141, nota 12 (ed. a 4-a).

⁸⁾ Cpr. Planiol, II, 2467; Thiry, IV, 368; Aubry et Rau, III, § 261, p. 226, text și nota 3 (ed. a 5-a); Massé-Vergé, V, § 791, p. 136; Colmet de Santerre, IX, 28 bis II; Laurent, XXIX, 382; Baudry et Loynes, *op. cit.*, I, 356; P. Pont, *Idem*, I, 117; Martou, *Idem*, II, 388; Thézard, *Idem*, 336; Cloes, *Idem*, I, 422, 423; Pand. fr., v^o *cit.*, 106 urm.; Beudant, *Surêté personnelles et réelles*, I, 407, p. 347; C. Metz, D. P. 70, 2. 139; Sirey, 70, 2. 237, etc.

⁹⁾ Privilegiul locatorului sau arendătorului nu autoriză însă pe acesta să împiedice vânzarea aversei mobile a locatorului sau arendașului, cerută de alți creditori (art. 478 Pr. civ.). Trib. Covurlui, *Curierul Judiciar* din 1907, No. 2. — S'a decis de asemenea, cu drept cuvânt, că nici dreptul de retenție al creditorului amanetar nu poate fi opus celorlalți creditori, cari pot urmări și vinde lucrurile constituite în gaj de către debitorul lor, rămânând ca creditorul gagist să fie înscris cu preferință la tabloul de distribuirea prețului rezultat din vânzarea gajului. Trib. Vaslui, *Dreptul* din 1910, No. 47 (cu observ. noastră).

¹⁰⁾ Cloes *Privil. et hypothèques*, I, 431, p. 259.

¹¹⁾ Thiry, IV, 368; Baudry et Loynes, *op. cit.*, I, 358; Pand. fr., v^o *cit.*, 1038 urm. Cpr. C. Orléans și Cas. fr. Sirey, 39, 2. 427; Sirey, 93, I. 169; Pand. *Périod.* 94, I, 281; D. P. 94, I, 265. — Vezi însă C. Caen, D. P. 54, 5. 603 (decizie criticată de autori). Cpr. Pand. fr., v^o *cit.*, 1045 urm.

Dar dacă aceasta este adevărat în privința mobilelor cari garnisesc casa închiriată, nu tot astfel este în privința fructelor recoltei anului curent. În adevăr, acest privilegiu ne mai întemeindu-se pe ideea de gaj, ci locatorul fiind mai mult un creditor, care a pus o valoare (recolta) în patrimoniul debitorului său, este just ca el să fie plătit din această valoare, cu preferință înaintea celorlalți creditori ai aceluiaș debitor.

Privilegiul ne mai fiind deci, supus, în specie, unei condiții de posesiune, poate fi exercitat de către locator asupra acestor bunuri, chiar dacă el a pierdut posesiunea imobilului¹¹⁾.

Privilegiul statornic de art. 1730, 1° ar putea fi recunoscut, după unii, și locatorului unui apartament mobilat, dacă locatorul a introdus în acest apartament mobile asupra cărora privilegiul poate fi exercitat¹²⁾, deși este de principiu că art. 1446, care obligă pe locatar a mobilă îndeajuns casa închiriată, nu se aplică la închirierea apartamentelor mobilate¹³⁾.

Cât pentru locațiunile de *mobile*, ele n'au părut destul de importante spre a se conferi locatorului un privilegiu. Asemenea locatori nu se vor folosi deci de privilegiul statornic de art. 1730, 1^o¹⁴⁾.

3. Creanțele garantate prin privilegiul locatorului.

Acest privilegiu garantează chirile și arenzile (art. 1730, al. 1°, *ab initio*), și chiar dobânda lor convențională, această dobândă fiind un accesoriu al chiriei sau arendeii¹⁵⁾, precum și reparațiile locative și toate obligațiile cari decurg din clauzele contractului, deci și despăgubirile pentru daunele aduse imobilului de către locatar sau arendaș (art. 1730, 1°, *in fine*)¹⁶⁾.

În baza acestui principiu, s'a decis că privilegiul locatorului se aplică și deficitului ce ar

¹¹⁾ Colmet de Santerre, IX, 28 bis III; Pand. fr., v^o *cit.*, 1056; Baudry et Loynes, *op. cit.*, I, 359, etc.

¹²⁾ Cpr. Baudry et Loynes, *op. cit.*, I, 356, *in fine*; Guillaouard, *Idem*, I, 266; Pand. fr., v^o *cit.*, 1069 și 1337 urm. — Vezi însă în sens contrar, Trib. Bruxelles, D. P. 67, 3. 79; Trib. Paris, *Dreptul* din 1910, No. 30; T. Huc, XIII, 50, etc.

¹³⁾ Vezi tom. IX al Coment. noastre, p. 133.

¹⁴⁾ Thiry, IV, 368, *in fine*; Cloes, *op. cit.*, I, 424; Baudry et Loynes, *op. cit.*, I, 357; Guillaouard, *Idem*, I, 263; P. Pont, *Idem*, I, 116; Thézard, *Idem*, I, 336; T. Huc, XIII, 49; Pand. fr., v^o *cit.*, 1028 urm.; Laurent, XXIX, 380, și toți autori.

¹⁵⁾ C. București, *Dreptul* din 1901, No. 27 și *Curierul Judiciar* din 1903, No. 66.

¹⁶⁾ Cas. rom. Bulet. S-a I, 1881, p. 575 și *Dreptul* din 1881, No. 64. Cpr. Baudry et Loynes, *op. cit.*, I, 394; P. Pont, *Idem*, I, 124; Colmet de Santerre, IX, 28 bis XII; Laurent, XXIX, 406; Beudant, *Surêté personnelles et réelles*, I, 413.

Și la Romani, ipoteca tacită conferită locatorului garantă, pe lângă chirii și arenzii, toate creanțele cari puteau să derive din contractul de locațiune, de exemplu: despăgubirile datorite de locatar din cauza abuzurilor sale de folosință, *non solum pro pensionibus, sed et si deterioorem habitationem fecerit culpa sua inquilinus*. (L. 2, Dig., *In quibus causis pignus vel hypotheca tacite contrahitur*, 20, 2).

rezultă atunci când reziliându-se contractul din culpa locatarului sau arendașului, s'ar închiria sau arenda imobilul în contul fostului chiriaș sau arendaș, cu un preț mai mic decât acel al contractului primitiv ¹⁷⁾.

Se decide, în genere, că acest privilegiu există și în privința banilor avansați de către arendaș, arendașului, atunci când aceste avansuri au fost făcute în baza unei obligații izvorite din contract ¹⁸⁾, și după unii, chiar dacă aceste avansuri n'ar fi fost făcute în baza contractului ¹⁹⁾.

În ceea ce privește chiriile și arenzile, întinderea privilegiului variază după cum contractul este autentic sau are măcar dată certă, ori este verbal sau scris, însă fără dată certă ²⁰⁾.

În cazul întâi, adică, când contractul este autentic sau are măcar dată certă, locatorul sau arendașul are privilegiu pentru toată chiria sau arenda pe tot timpul ce rămâne a curge până la expirarea contractului ²¹⁾.

Acest privilegiu nu se poate pierde prin nici un fapt posterior, care ar putea să supravie în averea și starea de fapt a locatarului cunoscută proprietarului, și asupra căreia el a înțeles să-și exercite privilegiul său la facerea contractului. Deci, în caz de faliment al locatarului, chiar dacă s'a fixat o cotă concordatară pentru toate datoriile sale, către alți creditori, privilegiul ce locatorul are asupra mobilelor chirieșului său nu poate fi pierdut, nici micșorat, chiar dacă el n'ar fi intentat nicio acțiune, sau nu s'ar fi prezentat cu creanța chiriei sale la verificare ²²⁾.

Când legea conferă locatarului dreptul la toate câștigurile viitoare, ea îl autoriză prin aceasta însăși a cere plata unei datorii înainte de sca-

dența ei. Această anticipație se justifică, zice Troplong ²³⁾, prin natura privilegiului, care afectează atât de mult lucrul constituit drept siguranță a plăței, încât legiuitorul a preferat să anticipateze termenul datoriei, spre a nu compromite interesele creditorilor privilegiat.

În cazul când contractul este verbal sau scris, însă fără dată certă, locatorul sau arendașul are privilegiu numai pentru chiria sau arenda pe anul curent, adică, pe anul în care s'a produs faptul care face ca locatorul sau arendașul să fie insolubil, și care a dat loc la un concurs de creditori ²⁴⁾, și pe anul viitor (art. 1730. 1° § ab initio), el rămânând pentru rest un creditor chirografar.

Legea are deci mai multă încredere în contractele autentice sau măcar cu dată certă, decât în acele verbale sau scrise, însă fără dată certă, pentru că aceste din urmă au putut, cu cea mai mare ușurință, să fie făcute de ocazie, după o înțelegere prealabilă între locator și locatar sau arendaș, spre a fraudă pe creditorii acestui din urmă ²⁵⁾.

Legiuitorul ocupându-se numai de anul curent și de acei viitori, chestiunea este de a se ști dacă locatorul poate invoca privilegiul său pentru anii trecuți, a căror chirie sau arenda n'a fost încasată, admitându-se, bine înțeles, că aceste chirii sau arenzii n'au fost prescrise conform art. 1907 din codul civil. Afirmativa este neîndoielnică: 1° pentru că art. 1730 declară privilegiat, în termeni generali, chiriile și arenzile; și 2° pentru că distincția făcută de acest text între contractele autentice sau cu dată certă și cele fără dată certă se referă numai la anii viitori; 3° în fine, pentru că art. 610 Pr. civ. permite proprietarilor și principalilor locatari sau arendași să exercite privilegiul lor pe cale de sechestrul pentru chiriile sau arenzile neplătite și datorite ²⁶⁾.

De câte ori, la expirarea unui contract autentic sau sub semnătură privată având dată certă, locatorul rămâne și este lăsat în posesiune, atunci

¹⁷⁾ Cas. rom. Bulet. 1894, consid. dela pag. 541 și *Curierul Judiciar* din 1894. No. 25, p. 197.

¹⁸⁾ Cpr. Pothier, *Louage*, IV, 254; Cloes, *Privil. et hypothèques*, I, 432; Duranton, XVII, 177 și XIX 96; C. Douai, Sirey, 51, 2. 77.

¹⁹⁾ Pothier, *op. și loco cit.*; Troplong, *Privil. et hypothèques*, I, 154; Duranton, XIX, 97; Beudant, *op. cit.*, I, 413, p. 357. — *Contra*: Cloes, *op. și loco supra cit.*

²⁰⁾ De fapt, contractele scrise vor avea întotdeauna dată certă, din cauza vizărei exemplarului care se găsește în mâna locatarului sau arendașului de către administrația financiară (art. 40 din L. timbrului). Cpr. Cas. rom. Bulet. 1894, consid. dela p. 541.

²¹⁾ Pe lângă chiria sau arenda pe anul curent și acea viitoare până la expirarea contractului, locatorul sau arendașul are privilegiu nu numai în privința câștigurilor ajunse la scadență după ce contractul a dobândit dată certă, dar chiar și în privința acelor care au devenit exigibile înainte ca contractul să fi dobândit dată certă, exceptându-se, bine înțeles, cazurile de fraudă și de exercitare a acțiunii pauliene. Cpr. Baudry et Loyens, *op. cit.*, I, 401; Valette, *op. cit.*, 62; Guillaud, *Idem*, I, 312; Mourlon, *Examen critique du Comment. de Troplong sur les privilèges*, I, 102, p. 283. — Vezi însă P. Pont, *Privil. et hypothèques* I, 126. Vezi asupra acestor controverse, Pand. fr., ^{v^o} *Privil. et hypothèques*, 1439 urm.

²²⁾ Cas. rom. Bulet. 1902, p. 746 urm.

²³⁾ Troplong, *Privil. et hypothèques*, I, 155. Cpr. Cloes, *Idem* I, 439.

²⁴⁾ C. București, *Dreptul* din 1901, No. 27 și din 1902, No. 26; *Curierul Judiciar* din 1903, No. 66; Beudant, *op. cit.*, I, 420, etc.

²⁵⁾ Cpr. Beudant, *op. cit.*, I, 420, p. 363; Thiry, IV, 370, p. 329; Baudry et Loyens, *op. cit.*, I, 400; Guillaud, *Idem*, I, 311; Mourlon, *op. cit.*, I, 90, p. 248; D. Negulescu, *Teoria privilegiilor*, p. 20, No. 19, etc.

²⁶⁾ Cpr. D. Negulescu, *op. cit.*, pag. 21, No. 20. — Cu toate acestea, chestiunea este controversată. Vezi în diferite sensuri, Beudant, *op. cit.*, I, 420, p. 363 urm.; Valette, *op. cit.*, 63, p. 73 urm.; Baudry et Loyens, *op. cit.*, I, 405; Thézard, *Idem*, 381, p. 453 urm.; Guillaud, *Idem*, I, 316; Aubry et Rau, III, § 261, p. 239, text și nota 27 (ed. a 5-a); C. Metz, D. P. 59, 2. 8; Sirey, 59, 2. 129. Vezi asupra acestei controverse, Pand. fr., ^{v^o} *Privil. et hypothèques*, 1449 urm.

se indeplinește o tacită relocație sau reconducție care, după art. 1437 C. civ., se consideră ca un nou contract, însă fără termen de astă dată.

Existând deci, în specie, un contract de locație, se înțelege că tacita relocație va fi garantată prin privilegiul locatorului ²⁷⁾, însă fiindcă, în specie, acest nou contract nu este nici autentic, nici măcar cu dată certă, privilegiul se va exercita numai pentru chiria sau arenda pe anul curent și pe anul viitor ²⁸⁾.

4. Dreptul de reînchiriere sau rearendare al creditorilor locatorului sau arendașului

De câte ori contractul este autentic sau are măcar dată certă, și locatorul primește plata anticipată a anilor viitori, locatorul sau arendașul are drept a se folosi de imobilul închiriat sau arendat pentru tot timpul ce rămâne încă a curge. El nu se poate însă folosi de acest drept, fiind că-l presupunem falit sau insolubil. De aceea legea conferă creditorilor săi dreptul de a reînchiria casa sau de a rearendă moșia pentru timpul ce mai rămâne a curge după contract, și de a se folosi de acest contract, sub îndatorirea însă de a plăti locatorului tot ce i se datorește. Această dispoziție este foarte echitabilă. Ea este pentru creditor o compensație a prejudiciului ce suferă prin plata anticipată a câștiurilor și un mijloc de a împiedica pe locator de a avea în același timp și beneficiul câștiurilor și folosința imobilului închiriat sau arendat ²⁹⁾.

Pentru ca creditorii să poată uză de această dispoziție echitabilă, se cere însă ca subînchirierea sau subarendarea să nu fi fost oprită prin contract, textul nostru fiind expres în această privință ³⁰⁾.

Se susține însă că proprietarul care uzează în contra sublocatarului sau subarendașului de privilegiul ce-i conferă legea, fiind presupus că a renunțat la beneficiul clauzei prohibitive din contract, nu poate opri pe creditorii chirieșului sau arendașului de a subînchiria sau subarendă imobilul în folosul lor, pentru tot timpul cât contractul mai este încă lucrător ³¹⁾.

²⁷⁾ Vezi tom. IX al Coment. noastre, p. 187, *ad notam*.

²⁸⁾ Martou, *Privil. et hypothèques*, II, 393; Nacu, III, pag. 604, No. 54.—*Contră*: Tropiong, *Privil. et hypothèques*, I, 157, care aplică tacitei relocații aceleași principii ca și la contractele autentice, sau având dată certă. Cpr. Pand. fr., *o cit.*, 1468 urm.

²⁹⁾ Vezi Cloes, *op. cit.*, I, 440; Pand. fr. *o cit.*, 1547 și autoritățile citate acolo.

³⁰⁾ În Belgia și în Franța se decide însă, în genere, contrariu. Vezi Martou, *op. cit.*, II, 397; Cloes, *op. cit.*, I, 440; Valette, *op. cit.*, 64, p. 78; Tropiong, *op. cit.*, I, 155; Thiry, IV, 372; Aubry et Rau, III, § 261, pag. 244 (ed. a 5-a).—*Contră*: C. Paris (24 Februar 1825), Répert. Dalloz, *o Louage*, p. 409, *ad notam*.

³¹⁾ Vezi tom. IX al Coment. noastre, p. 78, text și nota 1.

Am văzut că creditorii cari uzează de facultatea ce le conferă legea de a reînchiria sau rearendă imobilul, trebuie să plătească proprietarului tot ce i se datorește. Astfel, dacă presupunem că erau datorți doi ani trecuți și trei ani viitori, și că vânzarea mobilelor afectate la privilegiul locatorului nu a ajuns spre a se plăti decât cei doi ani trecuți și un an viitor, creditorii cari voese să reînchirieze sau să rearendeze imobilul, vor trebui să plătească locatorului cei doi ani viitori, plus reparațiile locative și, în genere, tot ce locatorul datorește cu ocazia executării contractului. Reînchiriând sau rearendând imobilul, ei se obligă personal față de locator ³²⁾.

Chestiunea este însă de a se ști dacă, atunci când prețul mobilelor afectate la acest privilegiu nu ajunge decât la plata unei părți din anii viitori, creditorii pot sau nu să reînchirieze sau să rearendeze imobilul pentru numărul anilor viitori cari au fost plătiți, fără a plăti câștiurile celorlalți ani. Afirmativa este admisă de unii ³³⁾, însă chestiunea este foarte controversată.

Am terminat cu partea întâi a comentariilor art. 1730, 1°; ne mai rămâne acum, spre a completa comentariile acestui text, să examinăm lucrurile asupra cărora se exercită privilegiul locatorului și dreptul de revendicare pe care legea îl conferă locatorului. Această materie va face obiectul unui studiu ulterior.

Seris la Karlsbad, 18/31 Aug. 1910. D. ALEXANDRESCO

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 1 Martie 1910

Președinta d-lui G. N. BAGDAT, prim președinte

Tânase Drăghiceanu cu Alecu Georgehuiu

Perimare.—Perimarea unui apel. — Efectul unei asemenea perimări.—Stingerea dreptului de apel al părții, chiar dacă partea s'ar mai găsi în termen de a face un nou apel (Art 329 și 376, alin. 3 din Pr. civilă)

Din dispozițiunile combinate ale art. 329 și 376, alin. 3 din Proc. civilă, rezultă că sunt hotăriri definitive, constituind autoritate de lucru judecat, orice hotăriri date după chemarea părților de un tribunal care a judecat în prima instanță, dacă s'a lăsat să se perime judecata de instanța de apel.

Prin urmare, perimarea unui apel are de efect de a stingea, nu numai actele de procedură, dar chiar însăși dreptul de apel al părții în contra hotărârii condamnatore pronunțată de prima instanță,

³²⁾ Cpr. Thiry, IV, 373; Martou, *op. cit.*, II, 398, etc.

³³⁾ Vezi Martou, *op. cit.*, II, 400; Valette, *op. cit.*, 64, p. 80; Mourlon, *op. cit.*, I, 95, p. 250; Duranton, XIX, 91.—Vezi însă Aubry et Rau, III, § 261, p. 243, text și nota 30 (ed. a 5-a); Baudry et Loyne, *op. cit.*, I, 439; Guillaouard, *Idem*, I, 324; Laurant, XXIX 402; Thiry, IV, 374. Vezi asupra acestei controverse, Pand. fr., *o cit.*, 1565 urm. Vezi și Cloes, *op. cit.*, I, 441, etc.

chiar dacă acea parte s'ar găsi în termen să facă un nou apel, întrucât hotărîrea primei instanțe nu ar fi fost comunicată.

Deciziunea 110/910. — Respins recursul făcut de Tănase Drăghiceanu, contra sentinței Tribunalului Prahova, secția I, No. 98/908, dată în proces cu Alecu Gheorghiu.

Curtea.

Ascultând pe d-l avocat, P. Poni, în desvoltarea motivului de casare;

Pe intimat în combateri.

Deliberând.

Asupra motivului de casare invocat:

«Exces de putere și violarea art. 316 din Proc. civilă.

«Instanța de fond deși constată că prima opozițiune se respinsese ca netimbrată și deci nu se pipăise fondul pricinii, totuși mi se respinge apelul deși constată că cartea de fond nu fusese comunicată.

Având în vedere sentința supusă recursului din care rezultă că recurentul Tănase Drăghiceanu a făcut opoziție în contra cărții de judecată No. 1537/903, a judecătoriei ocolului I Ploesti, opoziție care nefiind făcută pe timbru legal, a fost anulată prin cartea de judecată No. 1688/903; că, în contra acestei cărți de judecată, recurentul a făcut apel, care a fost perimat prin hotărîrea Trib. Prahova s. I, No. 230/907; după aceasta recurentul a făcut apel în contra primei cărți de judecată No. 1537/903 care a fost respins ca inadmisibil prin sentința adusă în recurs;

Considerând că din dispozițiunile combinate ale art. 329 și 376, al. 3 din Proc. civilă rezultă că sunt hotărîri definitive, constituind autoritate de lucru judecat, orice hotărîri date după chemarea părților de un tribunal care a judecat în întâia instanță, dacă s'a lăsat să se perime judecata la instanța de apel; că, prin urmare, perimarea unui apel are de efect de a stinge nu numai actele de procedură, dar chiar însăși dreptul de apel al părții în contra hotărîrei condamnatoare pronunțată de prima instanță, chiar dacă acea parte s'ar găsi în termen să facă un nou apel, întrucât hotărîrea primei instanțe nu-i ar fi fost comunicată;

Considerând că, în speță, perimându-se apelul făcut de recurent, hotărîrea primei instanțe a dobândit autoritate de lucru judecat, stingându-se cu modul acesta însuși dreptul de apel, și de aceea nu nou apel nu mai putea fi primit nici în contra primei cărți de judecată pronunțată în lipsa recurentului, fie chiar că nu i s'a comunicat;

Considerând că recurentul a obiectat că primul său apel fiind îndreptat în contra cărții de judecată prin care s'a anulat opoziția ca netimbrată, nu s'a pus în discuțiune fondul afacerii, astfel că este în drept a face un nou apel asupra fondului care nu s'a stins prin perimare; că însă, această obiecțiune este neîntemeiată, de oarec prin apelul făcut de recurent, tribunalul ca instanță de apel era sesizat nu numai de cesțiunea timbrului, dar și de fondul afacerii pe care era ținut să l cerceteze după ce rezolva mai întâi cesțiunea timbrului; prin urmare, perimarea apelului a avut de efect conform sus citatelor texte de lege, a stinge dreptul de apel în contra hotărîrii date de prima instanță asupra fondului procesului;

Ca, în asemenea împrejurări, tribunalul respingând ca inadmisibil apelul făcut de recurent în contra cărții de judecată No. 1537/903, n'a comis nici un exces de putere și n'a violat dispozițiunile art. 316 din Proced. civilă, prin urmare, motivul de casare invocat este neîntemeiat;

Că, astfel fiind, recursul se găsește nefondat și, ca atare, urmează să fie respins.

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

TRIBUNALUL COMERCIAL ILFOV

Audiența dela 2 Februarie 1910

Președinția d-lui M. D. BERLESCU judecător

— Ch. D. Rosenfeld cu Adela Feldman —

Sentința No. 196

Apel. — Termenul de apel în materie cambială. — Apel făcut peste termenul de zece zile de la pronunțare. — Tardivitate. — (Art. 349 din codul comercial).

După dispozițiunile art. 349 din codul comercial, termenul de apel curge în materie cambială, de la data pronunțării hotărîrii de la prima instanță, judecătoreie sau tribunal; că deși după art. 99 din legea judecătorilor de ocol, termenul de apel contra cărților de judecată, curge pentru persoanele cari au fost lipsă la judecată, de a doua zi de la comunicare, întru cât însă legea judecătorilor de ocoale nu a putut modifica dispozițiunile codului de comerț, termenul de apel în materie cambială urmează a fi socotit de la data pronunțării hotărîrii.

Prin urmare, este tardiv un apel făcut în materie cambială, peste termenul de zece zile de la pronunțarea hotărîrii primei instanțe.

S'au ascultat: d-l avocat Gh. D. Chiriac, din partea apelantului, și

D-l avocat M. Bally, din partea intimatei.

Tribunalul,

Având în vedere apelul făcut de d-l Ch. D. Rosenfeld prin petiția înregistrată la No. 27461/909, în contra cărții de judecată cu No. 3124/909, a judecătoriei ocolului I București, prin care s'a admis acțiunea intentată de către Adela Feldman contra numelui și a fost obligat să plătească reclamantei suma de 765 lei cu procentele legale, și 30 lei cheltuieli de judecată;

Având în vedere actele din dosar și susținerile părților;

Având în vedere că suma la care a fost obligat apelantul prin cartea de judecată apelată se datorește în baza unei cambii;

Având în vedere incidentul ridicat de intimat, prin care tinde la respingerea apelului de față ca tardiv;

Având în vedere că după dispozițiunile art. 349 din Codul comercial, termenul de apel curge, în materie cambială, dela data pronunțării hotărîrii dela prima instanță, judecătoreie sau tribunal;

Având în vedere că deși din cuprinsul cărții de judecată apelată se constată că aceasta a fost pronunțată în lipsa părților; iar conform dispozițiunii articolului 99 din Legea judecătorilor de ocoale din 1908, termenul de apel contra cărților de judecată curge pentru persoanele cari au fost lipsă la judecată, de a doua zi dela comunicare; — totuși, întru cât legea judecătorilor de ocoale nu a putut modifica dispozițiunile speciale ale Codului de comerț, termenul de apel, în materie cambială, urmează a fi socotit dela data pronunțării hotărîrii;

Că, conform dispozițiilor aceleiași legi, termenul de apel contra cărților de judecată este de 10 zile, iar din actele din dosar se vede că această carte a fost pronunțată la 29 Septembrie 1909, iar apelul se vede primit de tribunal la 6 Noembrie 1909, adică peste termenul prevăzut de lege;

Că dar, așa fiind, incidentul ridicat de intimat este fondat, iar apelul de față cată a fi respins ca tardiv;

Pentru aceste motive, admite incidentul ridicat de intimat și, în consecință, respinge ca tardiv apelul făcut de Ch. D. Rosenfeld.

(ss) Berlescu; Ștefănescu

Grefier (s) Văleanu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI, S. II

Audiența dela 1 Aprilie 1910

Președinția d-lui CORNELIU BOȚEZ Președinte

Eduard Peter Kirschen și H. L. Kirschen dați judecării
pentru înșelăciune

Înșelăciune. — Elementele delictului. — Dacă pentru existența acestui delict este suficient numai alegarea unor fapte mincinoase, fără ca această alegare să fie însoțită de o punere în scenă meșteșugită care să facă pe cineva să creadă în realitatea lor. — Dol civil. — (Art. 332 din codul penal).

Pentru a se putea pune în sarcina cuiva delictul de înșelăciune prevăzut de art. 332 din codul penal, nu este suficient numai să se producă o pagubă în averea altuia prin alterarea adevărului, ci se mai cere ca consimțământul celui păgubit și buna sa credință să fie surprinse prin așa mașinațiuni amăgitoare, în cât să rămână neîndoind, că, fără întrebuițarea lor, păgubitul nu și-ar fi dat consimțământul; că nu este suficient, cu alte cuvinte, numai alegarea unor fapte mincinoase, dar se cere ca alegarea lor să fie însoțită de o punere în scenă meșteșugită, care să facă în mod normal pe cineva să creadă în realitatea lor; căci, în caz contrariu, nu ne-am găsi decât în fața unor afirmări neadevărate, pe cari cineva crezându-le, are a-și imputa numai sieși nesocotința sau ușurința de a le da crezare fără să fi controlat veracitatea lor, și în acest caz, delict de escrocherie nu există, ci cel mult faptul prezintă caracterul unui dol civil.

S-au ascultat din partea inculpaților d-l avocat G. T. Petrescu; din partea Băncii comerciale Române d-l avocat Alexiu, precum și d-l procuror Gh. Drăgănescu care a pus concluziuni pentru condamnarea inculpaților.

Tribunalul,

Având în vedere ordonanța d-lui jude de instrucție, cab. I, de lângă acest tribunal sub No. 20 din 4 Aprilie 1909, prin care declară că este caz de urmărire contra lui Eduard Peter Kirschen și Heinrich L. Kirschen, din Brăila, pentru fapte de înșelăciune prevăzute și pedepsite de art. 332 și 333 din Codul penal, c. mbinate cu art. 40 din Codul penal;

Având în vedere că din instrucțiunea orală și scrisă făcută în cauză și din actele produse în instanță se constată următoarele:

Inculpații frați Eduard și Heinrich Kirschen, dispunând de un capital de 40.000 lei, întemeiază în anul 1906, o asociație pentru comerțul de lemne de construcție de proveniență străină și indigenă, consistând în operațiuni de import, export și afaceri de comision, cu sediul la Brăila, efectuate însă prin docurile dela Galați, dela care au luat cu chirie terenul necesar pentru depozitarea și manipularea lor. Cu concursul bănesc al mai multor bănci, inculpații dau un considerabil avânt comerțului lor, rulând în timp de 3 ani afaceri de import și export de mai bine de 15 milioane, până în anul 1908 când, producându-se o scădere importantă în prețul lemnului, danșii nu mai pot face față angajamentelor lor și încetează plățile cu un pasiv de aproximativ 1.800.000 lei;

Declarați în stare de faliment, inculpații încheie un concordat cu creditorii săi, care a fost omologat prin deciziunea Curții de apel din Galați, s. II, No. 23/909. Creditorii principali sunt: Administrația docurilor cu

suma de 219.081 lei, taxe neachitate, locațiune și altele; Banca Comercială Română cu suma de lei 681.000 și Banca Generală cu suma de 207.000 lei. Pentru garantarea sumelor datorite Băncilor inculpații constituiesc diferite gajuri asupra depozitelor de lemnărie din Docuri, cu excepțarea mărfurilor ce aveau în comision, gajuri confirmate prin scrisori din partea Administrației docurilor din Galați cari făcea cunoscut Băncilor că țin la dispoziția lor cantitățile gajate. E de observat că, după legea și regulamentul docurilor, acest procedeu al Administrației docurilor nu era regulat, de oarece, din momentul ce dansa se mărginise să încheieze numai fraților Kirschen terenul necesar pentru depozitarea lemnărilor, lemnăriile se găseau în posesiunea fraților Kirschen cari le manipulau singuri, iar Docurile nu mai erau ținute, ca în trecut, să emită asemenea scrisori de confirmare, a căror validitate face obiectul unui deosebit proces pe cale civilă, între Stat și Bănci, asupra temeiniciei cărăuia nu este loc a judeca aci;

E suficient a arăta că inculpații, cari lucrase cu aceste bănci în compt curent gajase Băncii Comerciale Române, 420 vagoane scânduri de brad, iar Băncii Generale 310 vagoane de același material care, după pretenții Băncilor, ar fi urmat să se găsească pe teritoriul Docurilor;

Având în vedere că se impută inculpaților că, prin manopere frauduloase, au ademenit Băncile în cestiune spre a le da credit făcându-le să creadă că au în docuri cantitatea gajată, pe când în realitate cu ocaziunea expertizei ordonate de d-l jude de instrucție, s'a constatat că lipsește din depozit o cantitate de 180 de vagoane, de unde se trage concluziunea că pe de o parte aceștia puneau în gaj cantități de scânduri pe cari nu le aveau în realitate, iar pe de altă parte, li se mai imputa că au încercat și exportat și din scândurile pe cari le aveau gajate, fără a achita valoarea corespunzătoare Băncilor, astfel că gajul rămâne în mare parte fără obiect prin manoperele lor. Li se mai impută că, intrând în relațiuni de afaceri cu Casa Silberstern & Söhne din Praga ca să le expedieze lemne în compt, desic Banca Comercială Română a garantat plata lor sub condițiune ca inculpații să nu speculeze lemnăria fără consimțământul ei, frații Kirschen, inducând în eroare banca a cuprins în gajul ce-i constituise și această lemnărie;

Ca o dovadă de rea credință din partea lor se mai dă și următoarele două fapte: prin Iulie sau August 1908, inculpații s'au prezentat Directorului Băncii Comerciale Române, Sgardeli, cerându-i un împrumut, pentru care le oferea drept garanție 200 vagoane lemne ce afirmau că le au în docuri pe când în realitate, după propria lor mărturisire de mai târziu, nu aveau aceste lemne în depozit, ci erau încă în Bucovina;

O a doua încercare de același gen ar fi făcut-o la începutul lunii Septemvrie același an când Heinrich Kirschen s'a prezentat la Direcția generală a porturilor stăruind a-i da scrisori de confirmare pentru un nou gaj de 200 vagoane ce la început susținea că le are în Docuri, iar mai în urmă însuși inculpatul Heinrich Kirschen recunoscut că lemnele ce avea a gaja se găseau în Bucovina, de unde avea de gând să le aducă. Este bine înțeles că, față de propriile aratări ale inculpaților, aceste două gajuri n'au fost admise și ele nu pot intra ca elemente de convingere în dovedirea actelor de înșelăciune ce li se impută;

Având în vedere că pentru constatarea cantităților de lemne gajate, s'au făcut două expertize, una mai sumară, pe care s'a întemeiat instrucțiunea, efectuată de d-nii ingineri Radu și Pădure (dos. pag. 47), care a constatat că în docuri se găseau 791 vagoane lemne de brad pe terenul închiriat inculpaților, din cari scăzându-se 241 vagoane proprietatea constatată judecătoare a Societății Bucovina Holzindustrie din Cernăuți, rămâne o cantitate de 550 vagoane aparținând incul-

paților, în loc de 731 vagoane cari ar fi urmat să garanteze gajurile băncilor prejudiciate. O a doua expertiză, foarte amănunțită și documentată, a fost întocmită de inspectorul financiar Em. Zane, ale cărui concluzii diferă de prima expertiză, de oarece acest expert constată prin raportul său că a găsit în depozit 635⁶ vagoane garantând gajurile de 730 vagoane, în minus cu 71⁵ vagoane, dacă se ține seamă de vagoanele dela Brodina și Strazza. Apoi expertul adaugă:

«Din cele arătate mai sus se vede că vagoanele erau suficiente pentru a acoperi gajurile date și dacă la 13 Ianuarie lipseau 15⁵ vagoane, la 20 Februarie 32 vagoane, s'au acoperit în urmă, căci la 7 Martie erau 63⁵ vagoane în plus decât scrisorile gajate» (Dosar pag. 60). Tot acest expert mai constată că valoarea lemnărilor exportate de inculpați se incasa regulat de Bănci, că- rora inculpații le remeaua consoamentele și nu s'a putut dovedi că danșii, cu rea credință, și- ar fi însușit vreo sumă de bani din această operațiune, că toate sumele erau vârsate în comptul creditului deschis de Bănci, ceeace reiese cu prisosință din întreaga corespondență dintre Băncile creditoare și inculpați. Ceva mai mult.

Din comptul Băncii Comerciale Române se constată că inculpatul Eduard Kirschen a vârsat chiar dota soției sale de 100,000 lei în comptul datoriei sale către Bancă. Având în vedere că Banca Comercială Română, prin reprezentantul său, impută inculpaților că s'au abătut dela art. 9 din contractul de gaj comercial din 15 Martie 1908, de oarece inculpații au ridicat o parte din mărfurile gajate fără autorizația Băncilor. O asemenea procedură din partea inculpaților nu se poate însă considera ca o manoperă frauduloasă din parte-le, pentru că sancțiunea ei o indică contractul însuși, care prevede, prin art. 9, că inculpații nerespectând această condițiune, contractul devine exigibil și Banca e în drept a procede la executarea lui. Această susținere a Băncii e neintemeiată și din alt punct de vedere;

În adevăr, art. 9 din contract nu îngăduie ridicarea mărfurilor gajate fără consimțământul ei, decât, sub a două condiții, ca inculpații să verse Băncii contra valoarea mărfurilor ridicate din depozit. Ori, se probează din scrisorile Băncii, produse de inculpați, că costul a acestor mărfuri s'a încasat de numita Bancă, așa în cât nu se constată cătuși de puțin, că inculpații au avut intenția de a le cauza vreun prejudiciu;

Având în vedere că dacă s'ar admite totuși, că inculpații nu pot justifica diferența între vagoanele date în gaj și cele aflătoare în depozit, — cu toate că e cert că inculpații se descărcase treptat de o parte a gajului prin remiterea valorii mărfurilor degajate și că danșii ar fi răspunzători față de Bănci pentru o cantitate de vagoane lemne corespunzătoare debitului lor realmente stabilit, câtă a examina caracterul penal al faptelor ce li se impută și dacă procedurile întrebuintate de danșii constituiesc niște manopere frauduloase de natura celor cerute de art. 332 din Codul penal pentru existența faptului de înșelăciune;

Având în vedere că, pentru a se putea pune în sarcina cuiva delictul de înșelăciune prevăzut de art. 332 din Codul penal, nu e suficient numai să se producă o pagubă în averea altuia prin alterarea adevărului, se mai cere ca consimțământul celui păgubit și buna sa credință să fie surprinse prin așa mașinațiuni amăgitoare în cât să rămână neîndoioși că, fără întrebuintarea lor, păgubitul nu și- ar fi dat consimțământul; că nu e suficientă, cu alte cuvinte, numai alegerea unor fapte mincinoase, dar se cere ca alegarea lor să fie însoțită de o punere în scenă mestesugită care să facă, în mod normal pe cineva să creadă în realitatea lor, căci în caz contrar nu ne- am găsi decât în fața unor afirmări neadevărate, pe care cineva crezându- le are a-și imputa numai șie- și nesocotința sau ușurința de a le da crezare fără să fi controlat veracitatea lor;

Ori de câte ori faptele allegate, declarațiunile făcute pot fi ușor verificate, nu poate fi vorba de o mano-

peră culpabilă din partea agentului, ci de o minciună și dacă această minciună nu e sprijinită față de persoana înșelată prin nici un mijloc exterior, ori prin o punere în scenă oarecare, de natură a căpăta încrederea acelei persoane delictul de escrocherie nu există, ci cel mult faptul inculpatului prezintă caracterul unui dol civil (A se compara, Garraud, V. No. 2257 și urm.);

Având în vedere că, în speță, inculpații au afirmat către Bănci că posedă, în depozitul lor din Docuri, o cantitate îndestulătoare de vagoane care să garanteze gajul lor, iar Băncile au luat de sinceră această afirmațiune, care nu- i coroborată printr'un alt act sau uneltire din partea lor, ci prin declarațiunile unei terțe persoane, a Administrației docurilor, că depozitul integral există și că- l ține la dispozițiunea lor. De sigur că Băncile au a-și imputa lor că n'au făcut la timp verificarea cuvenită și că s'au încrezut în scrisorile de confirmare a acestei Administrațiuni, cari nici nu avea că- derea a le emite, întrucât depozitul nu se găsea în posesiunea ei, ci a inculpaților, așa că Băncile cari erau în măsură să cunoască adevărata situație a lucrurilor, cari cunoșteau în ce se mărginește atribuțiile Administrației docurilor, nu trebuie să se întemeieze pe aceste scrisori, ci să nu negligeze a verifica mai întâi depozitul inculpaților, spre a se încredința de visu dacă danșii posedă în realitate atâtă marfă cât reprezintă valoarea gajurilor constituite, și aceasta cu atât mai mult cu cât e vorba de niște instituțiuni comerciale, conduse de reprezentanți responsabili, la rândul lor de modul cum girează interesele societății;

Având în vedere că dacă s'ar stabili că fapta imputată inculpaților n'ar consta în acea că au indus în eroare Băncile, făcându- le prin simpla lor afirmare, să creadă că posedă o cantitate de marfă ce în realitate nu aveau spre a o constitui gaj, ci că ar fi micșorat în urmă gajul prin înstrăinarea unei părți din mărfuri, fie și cu rea credință, încă o asemenea faptă — de altfel nedovedită — nu se poate considera ca o escrocherie, pentru că ceeace cere legea pentru existența acestui delict e ca consimțământul Băncilor să fi fost surprins prin uneltiri viclene în momentul constituirii gajurilor, pe când în asemenea caz e cestiunea de un prejudiciu pricinuit printr'un act săvârșit ulterior acestei constituirii, care dacă s'ar dovedi, ar schimba cu totul calificarea penală a faptului imputat;

Având în vedere că, din toate aceste puncte de vedere, faptele imputate inculpaților neîntrebind elementele esențiale constitutive ale delictului de înșelăciune prevăzut de art. 332 din Codul penal, câtă în baza art. 10 și 187 din Proc. penală să fie achitați de verice penalitate.

Pentru aceste motive, redactate de d- l președinte, în dezacord cu concluziunile d- lui procuror, achită pe Eduard- Peter Kirschen și Heinrich L. Kirschen din Brăila de faptul de înșelăciune ce li se impută în acest proces.

(ss) Corneliu Botez, Gr. Conduratu.

p. Grefier (s) M. G. Alexandrescu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI TULCEA

Audiența dela 2 Octombrie 1909

Președenția d- lui D. DUMITRESCU, președinte

Conon N. Graceff cu Ioan I. H. Suigiriu

Sentința civilă No. 265 *)

Legea asupra drepturilor proprietarilor. — Apel. — Obligațiunea apelandului de a-și alege domiciliul în orașul de reședință al tribunalului unde s'a îndreptat apelul, sub pedeapsa de nulitate.

Dacă această cerință are a fi îndeplinită și atunci când la prima instanță s'a făcut alegerea de domiciliu. (Art. 12 din Legea proprietarilor)

*) În același sens este și sentința aceluiași tribunal No. 65 din 7 Martie 1909, dată tot după divergență.

După art. 12 din legea asupra drepturilor proprietarilor, apelul este nul, dacă cel ce uzează de dănsul nu face alegere de domiciliu în orașul de reședință al tribunalului, înaintea căruia și-a îndreptat apelul, și această alegere de domiciliu este impusă chiar în cazul când cel ce reclamă în justiție își are domiciliul real în orașul de reședință al tribunalului.

Prin urmare, alegerea de domiciliu nefiind lăsată la voia părții, cerințele art. 12 din lege nu pot fi satisfăcute dacă cel ce face o asemenea cerere nu indică expres că și-a ales domiciliul în orașul de reședință al tribunalului, către care și-a îndreptat cererea, iar o asemenea alegere de domiciliu este cerută în apel, chiar în cazul când partea a făcut declarație de alegere de domiciliu în petiția introductivă dela prima instanță.

S'a ascultat din partea apelantului d-l avocat A. Dumitriu iar din partea intimatului d-l Sebastian Teodorescu;

Tribunalul,

Având în vedere apelul făcut de Conon N. Graceff în contra cărții de judecată No 575/909 a Judecătoriei rurale ocolului Tulcea, dată în proces cu Ivan I. H. Sui-giriu pentru daune provenite dintr-o locațiune;

Având în vedere susținerile părților;

Având în vedere că prin incidentul ridicat, partea intimată tinde la anularea apelului într-un apelant prin petițiunea de apel nu și-a ales domiciliul în orașul de reședință al tribunalului;

Având în vedere că după dispozițiunile art. 12 din legea asupra dreptului proprietarilor, apelul este nul dacă cel ce uzează de dănsul nu face alegere de domiciliu în orașul de reședință al tribunalului înaintea căruia și-a îndreptat apelul;

Având în vedere că această alegere de domiciliu este impusă chiar în cazul când cel ce reclamă în justiție și are domiciliul real în orașul de reședință al tribunalului, căci legiuitorul a voit ca în orice împrejurare, procedura să se îndeplinească în orașul de reședință al tribunalului și acest scop al legiuitorului nu poate fi atins decât în cazul domiciliului ales de oarecare apelant ori când și-ar putea strămăta domiciliul real;

Având în vedere că obiecțiunea făcută de apelant că odată ce în cererea sa introductivă de instanță făcută la judecătoria de ocol și-a ales domiciliul, în apel nu mai este nevoie a face o altă alegere de domiciliu și că afară de aceasta la termenul dela 11 Septembrie a. c. când s'a amănat procesul pentru astăzi, părțile au fost prezente și intimatul nu a invocat această nulitate, astfel că ea s'a acoperit prin prezentarea părților, urmează a fi înălțurată într-un apel art. 12 din lege cere expres alegerea de domiciliu și în declarația de apel, iar la termenul de 11 Septembrie când a avut loc amânarea, procesul s'a amănat la cererea părților pe motivul că avocatul intimatului lipsea atunci, fără a se intra în cercetarea apelului;

Că dar alegerea de domiciliu ne fiind lăsată la voia părții, cerințele art. 12 din lege nu pot fi satisfăcute, dacă cel ce face o asemenea cerere nu și indică expres că și-a ales domiciliul în orașul de reședință al tribunalului, către care și-a îndreptat cererea;

Că așa fiind incidentul se găsește fondat și ca atare urmează a fi admis și a se anula apelul;

Pentru aceste motive redactate de d-l președinte, tribunalul, în majoritate, anulează apelul, etc.

(ss) D. Dumitrescu; V. V. Radovitz

Grefier (s) Al. Scarpet

Opiniune

Asupra incidentului de anulare a apelului, incident ridicat de intimat, într-un apelant în cererea de apel nu și-a declarat domiciliul;

Având în vedere că din lucrările dosarului primei instanțe rezultă că apelantul și are domiciliul chiar în orașul de reședință al tribunalului, și într-un apel la prima instanță dănsul deja și-a declarat domiciliul în acest oraș, str. Carol No. 6, după cum rezultă din cererea sa introductivă de instanță din 2 Iulie 1909, ca atare era inutil să mai repete această alegere de domiciliu și în apel;

Pentru aceste motive sunt de părere a se respinge incidentul.

Judecător de ședință, Tase I. Teodorescu

Adopțiunea copilului natural al soției adoptatorului

Printre condițiunile cerute pentru adopțiune, este și aceea prevăzută de art. 310 din Codul civil și anume dacă adoptatorul este căsătorit, el nu va putea adopta fără consimțământul celuilalt soț. Scopul acestei cerințe este, de sigur, ca să nu se tulbure armonia dintre soții prin introducerea în viața conjugală a unor copii străini.

Se întâmplă însă că soția adoptatorului, mai înainte de a se căsători legitim, să aibă un copil natural, din tată necunoscut, copil pe care actualul ei soț voește să-l adopteze. Legea pretinde pe lângă consimțământul adoptatorului, și pe acel al soției sale, însă ea fiind mama copilului, consimțământul dat de ea în această calitate, cred că implică și pe acel dat în calitate de soție, satisfăcându-se astfel cerințele art. 310 din Codul civil, adică consimțământul ambilor soți.

Între aceste două calități în care ea își dă consimțământul, ca mamă a adoptatului și ca soție a adoptatorului, nu este nici o incompatibilitate, nefiind interese contrarii, ci tocmai asigurarea viitorului copilului și armonia casnică dintre soți.

Situația copilului natural față de mamă fiind asigurată prin lege, se completează și față de soțul ei prin adopțiune.

Astfel se poate repara greșala care a făcut-o soțul, de a fi neglijat să legitimizeze copilul natural al soției, fie printr-un act autentic anterior căsătoriei, fie chiar prin actul de căsătorie.

D. C. Zaharia

Judecător Vaslui

A apărut: *Noua Lege a Curții de Casație și Justiție*, adnotată cu modificările anterioare, motivele, des-baterile parlamentare, modificările aduse de comitetele delegaților, textele articolelor vechi modificate etc., de d-l C. Tunescu, avocat. Preț 2 lei.

De vânzare la *Curierul Judiciar* care servește la cerere orice cărți de drept române și streine.

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat poștal direct la administrația ziarului *Curierul Judiciar* București, fără a mai aștepta înconștințări cari sunt costisitoare, sau să plătească la prezentare numai în mână încasatorilor: I. RIVEANU pentru provincie; iar pentru Capitală vechiului încasator, sau ajutorului său C. PETCULESCU, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu mătă, investite cu stampila: CURIERUL JUDICIAR.